

انگشتِ کوچکِ احمد رضای عابدزاده‌ی ۳۰ ساله پیش از شروع جام شکست تا محمد مایلی‌کهن برای بازی با عراق تصمیمِ مهم بگیرد؛ نیم‌انگشتِ سادر وازه‌بان ۲۱ ساله‌ی تیم ملی فوتبال ایران در اولین بازی جام. سرمربی تصمیماتِ مهمی پیش از اعلام لیست گرفته بود. زیر فشار رسانه‌های آن روزها و سردبیرانی مثل جهانگیر کوثری و اردشیر لارودی، او قلم قرمز روی نام‌هایی چون جواد زرینچه، رضا شاهرودی، بهزاد غلامپور، حمید درخشان، سید مهدی ابطحی و مهدی فنونی‌زاده کشید و نسلِ تازه‌ای را کنار هم چید: داریوش یزدانی و مهدی مهدوی‌کیا با ۱۹ سال، میناوند، میرزا استواری، علی موسوی و کریم باقری با حداکثر ۲۳ سال. با ترکیب جدید بازی با عراق را باختیم. دو بر یک. تهران آتش گرفت. منتقدان آتش بازی راه انداختند و جو عمومی تغییر کرد. سرمربی بعدها در کتاب

خاطراتش نوشت: می‌شنیدم که روی در و دیوار نوشته بودند «مرگ بر مایلی‌کهن». رسانه‌ها می‌نوشتند سرمربی از علی پروین و امیر عابدینی خط می‌گیرد و حشمت مهاجرانی و جلال طالبی به او مشاوره می‌دهند.

دروغ پشتِ دروغ.
تیمی که بدون
بازی تدارکاتی به
جام ملت‌ها اعزام
شده بود.

